

Arrest

nr. 188 610 van 19 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 12 juni 2017 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 augustus 2014 dient verzoekster een aanvraag in om een verblijfskaart als familielid van een Belg, in hoedanigheid van descendent ten laste. Op 10 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), betekend op 16

februari 2015. Het beroep hiertegen ingediend wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 152.205 van 10 september 2015.

1.2. Op 18 november 2015 dient verzoekster een tweede verblijfsaanvraag in. Op 17 mei 2016 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), betekend op 18 mei 2015. Hiertegen wordt geen beroep ingediend bij de Raad.

1.3. Op 8 juni 2016 dient verzoekster een derde verblijfsaanvraag in. Op 7 december 2016 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), betekend op 12 december 2016. Het beroep hiertegen ingediend wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 186.538 van 9 mei 2017.

1.4. Op 12 juni 2017 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: T.

voornaam: L.

(...)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 16.02.2015 (bijlage 20 van 10.02.2015), 18.05.2016 (bijlage 20 van 17.05.2016) en 12.12.2016 (bijlage 20 van 7.12.2016). Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene kwam op 6.08.2014 België binnen met een geldig visum C.

Betrokkene diende vervolgens 3 aanvragen tot verblijf op basis van gezinshereniging (19ter) met haar Belgische moeder B.A.(...) Deze aanvragen werden door DVZ geweigerd en deze beslissingen werden aan betrokkene ter kennis gegeven. De eerste en derde aanvraag werden tevens in beroep ook door de RVV geweigerd. Het feit dat betrokkenes moeder de Belgische nationaliteit heeft verworven en dat betrokkene bij haar en bij haar zus A.D. (...van Belgische nationaliteit) inwoont, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene brengt geen bewijzen van een afhankelijkheidsrelatie aan. Ook het feit dat betrokkenes broer A.A. (... van Belgische nationaliteit) in België verblijft, geeft betrokkene recht op verblijf.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM inhoudt. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het

anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) en “Bovendien wijst de Raad erop dat een gemeenschappelijke verblijfplaats in de gegeven context hoe dan ook niet volstaat om een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te scheppen. Uit de rechtspraak van het EHRM [...] kan immers worden afgeleid dat bij een meerderjarig kind, ook al leeft het samen met de ouders, “further elements of dependency involving more than the normal emotional ties” (vrije vertaling: “bijkomende elementen van afhankelijkheid die meer zijn dan de gewone emotionele banden”) zijn vereist om van gezinsleven met de ouders te kunnen spreken. De verzoekster moet zodoende aantonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 127 916 van 06.08.2014). Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene perfect in staat was om gedurende langere tijd gescheiden te leven van haar moeder. Bovendien kan betrokkene moeder, zus en broer regelmatig komen bezoeken in Marokko en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Betrokkene werd door de gemeente Schoten geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan vaneen derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 16.02.2015 (bijlage 20 van 10.02.2015), 18.05.2016 (bijlage 20 van 17.05.2016) en 12.12.2016 (bijlage 20 van 7.12.2016).

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 16.02.2015 (bijlage 20 van 10.02.2015), 18.05.2016 (bijlage 20 van 17.05.2016) en 12.12.2016 (bijlage 20 van 7.12.2016).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Marokko.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform artikel 39/57, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig werd

ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

2.2. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing in zoverre gericht tegen de bestreden akte, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens (bijlage 13septies).

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster voert in een enige middel de schending aan van de artikelen 39/79 en 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het vertrouwensbeginsel. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Dat de bestreden beslissing het volgende stelt:

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 16.02.2015, 18.05.2016 en 12.12.2016. er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend nu de vreemdeling na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, op wat vooraf gaat, toegekend.”

Dat verzoekster stelt dat er geen rekening kan gehouden worden met de bevelen afgeleverd van 16.02.2015 en 18.05.2016 daar beide bevelen werden gevolgd door de indiening van een nieuwe aanvraag en derhalve ook een AI.

De aflevering van het AI maakt dat het bevel impliciet maar zeker werd ingetrokken conform de rechtspraak van de Raad.

Dat op dit punt de motivering onjuist is.

Dat art. 74/14 § 3 4° het volgende stelt:

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven

Welnu verzoekster stelt dat gedaagde zelf in de kennisgeving van de bestreden beslissing welke onderdeel vormt van de bijlage 20 zoals vermeld in het KB Vreemdelingen het volgende heeft gesteld:

“Overeenkomstig art. 39/79 van de genoemde wet van 15 december 1980 schorst de indiening van een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel. Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in art. 47/1.”

Een juiste lezing van de kennisgeving geeft aan dat indien verzoekster een beroep indient tegen de bijlage 20 de tenuitvoerlegging van het bevel wordt geschorst.

Evenwel vermeldt de kennisgeving op geen enkele moment wanneer deze schorsing zou ophouden. Daar de bijlage 20 integraal onderdeel uitmaakt van het KB kan niet anders besloten worden dat deze schorsing na het indienen van het beroep en loopt tot nadere bericht van gedaagde.

Immers art. 39/79 stelt immers het volgende:

Artikel 39/79 § 1. Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

Dat in casu de Koning zelf heeft geopteerd dat de schorsing loopt vanaf de indiening van het beroep. Dat evenwel geen enkel einde van de schorsing is voorzien zodat zulks enkel kan worden bewerkstelligd door een kennisgeving einde schorsing van de tenuitvoerlegging. Dat art. 39/79 van de Vreemdelingenwet overigens duidelijk het woord kan vermeld zodat de Koning kan afwijken en een ruimere bescherming voorzien hetgeen hij gedaan heeft.

Dat derhalve gedaagde op het ogenblik van haar aanhouding nog steeds beschermd werd door art. 39/79 van de Vreemdelingen in combinatie met de kennisgeving aan haar in de bijlage 20.

Dat deze schorsing maakt dat onmogelijk toepassing kan gemaakt worden van art. 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Dat gedaagde zowel art. 39/79 schendt als art. 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Dat zonder enige twijfel de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Dat ook het vertrouwensbeginsel werd geschonden daar gedaagde zeer duidelijk zelf heeft aangegeven geen tenuitvoerlegging te zullen doen van het bevel van zodra verzoekster een beroep indient.

Dat zij zelf geen einddatum van deze schorsing in het vooruitzicht stelt in de kennisgeving hetgeen overigens niet contra legem is.

Dat de beslissing dient te worden geschorst,”

3.3.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

3.3.2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, is gesteund op artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet waarbij wordt vastgesteld dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 16.02.2015 (bijlage 20 van 10.02.2015), 18.05.2016 (bijlage 20 van 17.05.2016) en 12.12.2016 (bijlage 20 van 7.12.2016). De gemachtigde besluit vervolgens geen termijn van één tot zeven dagen toe te kennen nu verzoekster, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. De gemachtigde acht een dwangverwijdering proportioneel en kent, gelet op wat vooraf gaat, geen termijn voor vrijwillig vertrek toe.

Daargelaten de vraag of de bevelen betekend op 15 februari 2015 en 18 mei 2016 impliciet doch zeker werden ingetrokken naar aanleiding van de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag op 8 juni 2016 en de aflevering van een attest van immatriculatie, stelt de Raad vast dat verzoekster niet betwist dat zij

geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 december 2016, betekend op 12 december 2016, dat werd genomen nadat de verblijfsaanvraag van 8 juni 2016 werd verworpen.

Mocht al geen rekening kunnen worden gehouden met de twee bevelen betekend op 15 februari 2015 en 18 mei 2016, dan blijft derhalve de vaststelling dat verzoekster, na de afwijzing van de derde verblijfsaanvraag, niet vrijwillig is vertrokken, overeind staan.

Verzoekster valt aldus, als onderdaan van een derde land die niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, binnen de toepassing van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde toelaat af wijken van de termijn van dertig dagen, en een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen.

Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde uit de vaststelling dat verzoekster niet vrijwillig is vertrokken na afwijzing van de verblijfsaanvraag, afleidt dat een termijn van tussen één en zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

3.3.2.4. Verzoekster betoogt vervolgens dat uit de kennisgeving van een bijlage 20 (dit is: weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten) blijkt dat de indiening van een beroep tegen een bijlage 20 de tenuitvoerlegging van het daarin omvatte bevel schorst. Zij stelt dat de kennisgeving evenwel niet vermeldt wanneer deze schorsing zou ophouden zodat niet anders kan worden besloten dan dat deze schorsing ook loopt na het indienen van het beroep en tot nader bericht van de gedaagde.

Verzoekster kan geenszins worden bijgetreden in deze redenering. In de kennisgeving van de bijlage 20 wordt immers uitdrukkelijk verwezen naar artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, waar in paragraaf 1 duidelijk te lezen staat dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep ten aanzien van de vreemdelingen geen enkele maatregel tot verwijdering van grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd.

Hieruit volgt duidelijk dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel, omvat in de bijlage 20, ophoudt eens het onderzoek van het beroep wordt beëindigd, dit is wanneer de Raad uitspraak heeft gedaan over het beroep. De stelling dat “*geen enkele einde van de schorsing is voorzien*” mist dan ook feitelijke grondslag. Waar verzoekster nog voorhoudt dat het woord “*kan*” inhoudt dat een ruimere bescherming kan worden voorzien, stelt de Raad vast dat verzoekster uitgaat van een misbegrepen lezing van het vermelde artikel daar het woord “*kan*” samen moet worden gelezen met het woord “*geen*” en dus duidelijk eerder een verplichting inhoudt in hoofde van de gemachtigde dan een discretionaire bevoegdheid.

In het geval de Raad overgaat tot de vernietiging van een weigering tot verblijf van meer dan drie maanden, vervat in de bijlage 20, dan leidt dit tevens tot de conclusie dat de beslissing tot afgifte van een bevel niet rechtsgeldig werd genomen zodat het bevel wordt vernietigd en de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel zijn voorwerp verliest. Dit geldt ook wanneer het beroep tegen de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, vervat in de bijlage 20, wordt verworpen maar enkel het bevel wordt vernietigd. In het geval de Raad in zijn arrest overgaat tot een gehele verwerping van het beroep tegen de bijlage 20, dan is het onderzoek van beroep beëindigd en eindigt dus ook de bescherming tegen een tenuitvoerlegging van het bevel zoals deze wordt voorzien in artikel 39/79, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt duidelijk dat een vreemdeling enkel kan genieten van een bescherming tegen de tenuitvoerlegging van het bevel, gedurende de beroepstermijn en, indien hij beroep indient, tot het onderzoek van het beroep is afgesloten, dit is tot wanneer de Raad een arrest inzake het beroep heeft geveld.

Dit wordt trouwens bevestigd door het gegeven dat een vreemdeling die een beroep indient tegen een bijlage 20 in het bezit wordt gesteld van een bijlage 35 en dit in toepassing van artikel 111 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit), dat luidt als volgt:

“Indien bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep met volle rechtsmacht wordt ingediend overeenkomstig de gewone procedure, of indien bij deze Raad een annulatieberoep wordt ingediend tegen een beslissing vermeld in artikel 39/79, § 1, tweede lid, van de wet, geeft het gemeentebestuur, op onderrichting van de minister of zijn gemachtigde, aan de betrokken vreemdeling een document af

overeenkomstig het model van bijlage 35 indien dit beroep gericht is tegen een beslissing die verwijdering uit het Rijk meebrengt.

Dit document is drie maanden geldig vanaf de datum van afgifte en wordt daarna van maand tot maand verlengd tot over het in het vorige lid bedoelde beroep is beslist.”

De bijlage 35, zoals opgenomen in het vreemdelingenbesluit, vermeldt duidelijk: “De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot verblijf maar mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

3.3.2.5. *In casu* stelt de Raad vast dat verzoekster een beroep heeft aangetekend tegen de eerste bijlage 20 van 10 februari 2015, zoals vermeld in punt 1.1. Dit beroep werd evenwel verworpen door de Raad bij arrest nr. 152.205 van 10 september 2015, zodat verzoekster zich vanaf die datum voor wat betreft de eerste bijlage 20 van 10 februari 2015 niet langer op de bescherming van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet kan beroepen.

Tegen de tweede bijlage 20 van 17 mei 2016, zoals vermeld in punt 1.2., werd geen beroep aangetekend. Aangezien de bijlage 20 werd betekend op 18 mei 2015, moet *in casu* worden vastgesteld dat de beroepstermijn inmiddels is verlopen zodat ook hier verzoekster zich niet langer op de bescherming van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet kan beroepen.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekster tegen de derde bijlage 20 van 7 december 2016 een beroep heeft aangetekend, zoals vermeld in punt 1.3. Dit beroep werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 186.538 van 9 mei 2017 zodat verzoekster zich vanaf die datum voor wat betreft de derde bijlage 20 van 7 december 2016 niet langer op de bescherming van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet kan beroepen.

Verzoekster kan bijgevolg niet ernstig voorhouden dat zij op het ogenblik van haar aanhouding nog steeds beschermd werd door artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet in combinatie met de kennisgeving van de bijlage 20 en dat deze schorsing een toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet onmogelijk maakt.

3.3.2.6. Ter terechtzitting houdt de raadsman van verzoekster voor dat het administratief dossier “*een tegenstrijdige motivering*” bevat nu op 6 juni 2017 instructie werd gegeven aan de lokale politie van de PZ Schoten om een adrescontrole uit te voeren, verzoekster op te halen en over te brengen naar een gesloten centrum waar een plaats werd gereserveerd van “07.06.2017 tot 08.06.2017”, terwijl op 7 juni 2017 aan de burgemeester van de gemeente Schoten instructie werd gegeven om de bijlage 35, afgegeven in navolging van het beroep tegen de derde bijlage 20 van 7 december 2016, in te trekken waarbij wordt gesteld dat het bevel om het grondgebied van 7 december 2016 “*herleeft*” en de burgemeester wordt verzocht aan verzoekster mee te delen dat zij aan dit bevel gevolg dient te geven. De raadsman meent dat de instructie van 7 juni 2017 ertoe leidt dat de instructie van 6 juni 2017 wordt vervangen en dat er een nieuwe vrijwillige vertrektermijn van 30 dagen ingaat zodat tijdens deze termijn niet kon worden overgegaan tot de afgifte van een nieuw bevel. Hij stelt dat het belang van verzoekster bij deze uiteenzetting erin bestaat zij nieuwe verblijfsaanvraag kan indienen.

De Raad ziet niet in hoe deze twee instructies duiden op een “*tegenstrijdige motivering*” of “*een probleem*”.

Uit artikel 39/79 van de vreemdelingenwet en de bijlage 35 volgt duidelijk dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel, omvat in de bijlage 20, ophoudt eens het onderzoek van het beroep wordt beëindigd, dit is tot wanneer de Raad een “*beslissing*” neemt, of beter gezegd uitspraak doet over het beroep bij wijze van arrest.

Inzake de bijlage 20 van 7 december 2016, betekend op 12 december 2016, waartegen verzoekster beroep heeft ingediend op 11 januari 2017, heeft de Raad al op 9 mei 2017 uitspraak gedaan bij wijze van arrest nr. 186.538 waarbij het beroep werd verworpen. Verzoekster werd op 11 mei 2017 in kennis gesteld van dit arrest.

Aldus wist verzoekster reeds op 11 mei 2017 dat het onderzoek van het beroep door de Raad was afgesloten en dat dus zij niet langer meer kon genieten van een bescherming tegen de tenuitvoerlegging van het bevel van 7 december 2016 op basis van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet. Dat de burgemeester op 7 juni 2017 wordt gevraagd om de bijlage 35 in te trekken doet geen afbreuk aan het feit dat deze bijlage 35, die duidelijk bepaalt “*mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*”, sinds 9 mei 2017 niet langer een geldige werking had. De instructie van 7 juni 2017 gericht aan de burgemeester is dan ook niet meer dan dat, een loutere instructie, en doet geen nieuwe rechten in hoofde van verzoekster

ontstaan. Dat in de instructie van 7 juni 2017 wordt gevraagd om de bijlage 35 in te trekken, houdt om bovenvermelde redenen niet in dat er dan een nieuwe vrijwillige vertrektermijn van 30 dagen begint te lopen.

De Raad stelt vast dat op het moment van de bestreden beslissing *d.d.* 12 juni 2017 reeds meer dan 30 dagen waren verlopen sinds op 9 mei 2017, moment dat het onderzoek van het beroep tegen de derde bijlage 20 van 7 december 2016 werd afgesloten met een arrest van de Raad tot verwerping van het beroep. De vaststelling dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 december 2016, betekend op 12 december 2016, blijft aldus overeind. Hierbij moet worden opgemerkt dat verzoekster tijdens deze 30 dagen ruim de tijd heeft gehad om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen, *quod non in casu*.

Dat de gemachtigde reeds op 6 juni 2017 reeds maatregelen treft ter voorbereiding van de verwijdering van verzoekster, doet daaraan geen afbreuk en is niet tegenstrijdig met de instructie van 7 juni 2017. Louter voorbereidende maatregelen kunnen op zich geen aanleiding geven tot de schorsing van de bestreden beslissing nu op het eerste gezicht blijkt dat op 12 juni 2017 alle voorwaarden vervuld waren om de bestreden beslissing te treffen.

3.3.2.7. In het licht van bovenvermelde elementen, toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding, of op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten "*Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.*"

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt op het eerste gezicht niet.

Evenmin wordt *prima facie* aannemelijk gemaakt dat artikelen 39/79 en 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet werden miskend.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Verzoekster toont *prima facie* geen schending van het vertrouwensbeginsel aan. In de kennisgeving van de bijlage 20 wordt duidelijk verwezen naar artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet waarin in niet mis verstane bewoordingen wordt gesteld dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel enkel loopt gedurende beroepstermijn en, indien beroep wordt ingediend, tijdens het onderzoek van het beroep. Eens de beroepstermijn is verlopen, en desgevallend, eens het onderzoek van het beroep is afgesloten, dit is wanneer de Raad een beslissing over het beroep heeft genomen, eindigt dan ook de schorsing. Verzoekster kan op geen enkele rechtmatige wijze hieruit een verwachting putten dat zij, ook nadat het onderzoek werd afgesloten door de Raad door middel van een beslissing, nog steeds beschermd is tegen een tenuitvoerlegging van het bevel.

Het enige middel is in geen van zijn onderdelen ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen, in zoverre deze gericht is tegen het bestreden bevel met terugleiding naar de grens. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M. MAES